

die het alles vergoedden, die het alles verhieven tot één glanzende vreugde. Als je soms na uren dwalen door de barre hei naast een oude moeder zat, die sterven ging. En je hadt haar hand in de jouwe, zoo, als jij nu jouw hand in de mijne hebt....

LOUISE

(maakt een beweging om zich terug te trekken).

Ds. ROORDA.

Neen Louise, blijf nu bij mij, blijf nu luisteren, ik moet je alles zeggen nu, — je moet het nu alles begrijpen, in dit oogenblik. God, misschien ben ik oppervlakkig, ben ik onduidelijk, ben ik slecht tegen je geweest, toen ik je vroeger deze dingen vertelde. Ik was zoo vol van jou....

LOUISE

Was dat heusch zoo?

Ds. ROORDA

(kust haar op het koele voorhoofd). Maar lieveling.

LOUISE.

Je moet nu doorgaan, het geeft je ontspanning.

Ds. ROORDA.

Och nee, niet daarom vertel ik je alles. Maar je hebt recht te weten, je hebt recht te oordeelen *(hij zoekt zijn herinnering af)*. En dan.... wat je kon doen door de daad. Troost geven kan alleen, als je zelf wat offert. En wij offeren allen veel te weinig. Wat is dat allemaal klein en nietig bij het offer aan het kruis. *(Zachter, bijna fluisterend)*. Als je dan dagen lang haast niet gegeten had, en je kon de helft van je traktament naar een huisgezin brengen waar leed en armoe was. Waar een tuberculeus kind voor naar een sanatorium kon, of een beugel gekocht kon worden voor een jochie dat anders niet lopen kon *(hij raakt voortdurend meer verzonken in zijn herinnering)* o het was soms ontroerend, zooals ze in je gingen gelooven. Ik vergeet nooit, die geschiedenis met Kobus Kamhaar. Dat was een bocheltje, — een stakker, en ze hielden hem allemaal voor den gek als hij uit school kwam. Toen heb ik eens op Zondagsschool een sprookje verteld. Ik zei de jongens, dat al wie een pakje op zijn rug draagt, dat van Onze Lieven Heer gekregen heeft, omdat Die wil laten zien dat zoo iemand rijk is, rijk aan innerlijke gaven, rijk aan zachtheid, en dat ze allemaal maar moeite moesten doen om zoo goed en zoo edel te worden als Kobus Kamhaar. *(Glimlachend)* o, die liefde van kinderen en voor kinderen! Heb ik je nooit verteld, hoe het was toen Kobus gestorven was? Hij had een hond, een smerig, ruig beest. En toen we Kobus begraven hadden, toen zaten we samen bij elkaër in het kleine